

Čís. 1788.

Nelze provést fusi výrobního a hospodářského společenstva se společností s r. o.

(Rozh. ze dne 22. srpna 1922, R I 851/22.)

Společenstvo s r. o. domáhalo se výmazu svého zápisu v rejstříku, ježto se na valné hromadě usneslo na fusi se společností s r. o. Rejstříkový soud vrátil společenstvu opověď k doplnění v tom směru, by opovězeny byly zrušení a likvidace společenstva. Rekursní soud usnesení potvrdil. **Důvody:** Dle § 96 zákona ze dne 6. března 1906 čís. 58 ř. zák. přípustna jest fuse toliko při společnosti s ručením obmezeným s akciovou společností nebo jinou společností s ručením obmezeným. Z tohoto zákonného předpisu plyne úsudkem z opaku, že není přípustna fuse společenstva se společností s ručením obmezeným; kdyby zákon takovouto fusi za přípustnou byl pokládal, byl by to zajisté vytknul v § 96 cit. zák. I když tedy stěžující si společenstvo usneslo se na valné hromadě ze dne 6. března 1921 pokud se týče 12. března 1922, by veškerá jeho aktiva i passiva převedena byla na společnost O., obchodní společnost s r. o. za přenechání podílů členům společenstva a i když tato společnost dne 12. března 1922 usnesla se tato aktiva a passiva převzít, nelze navrhovaný výmaz společenstva beze všeho provést. Usnesení tohoto společenstva ze dne 6. března 1921 (12. března 1922) jest v podstatě usnesením o zrušení společenstva a tomuto zrušení musí nezbytně následovati likvidace dle § 41 a násl. zákona ze dne 9. dubna 1873, čís. 70 ř. zák. a teprve po provedení jejím lze výmaz společenstva povolit. Právem proto žádá rejstříkový soud, aby opovězeny byly zrušení a likvidace společenstva.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu

n e b o ť

napadené usnesení odpovídá ustanovení § 41 zák. ze dne 9. dubna 1873, čís. 70 ř. zák., které zákonem ze dne 12. srpna 1921, čís. 293 sb. z. a n. zrušeno nebylo a nejsou tu tedy podmínky dovolacího rekursu uvedené v § 16 nesp. říz.

Čís. 1789.

Proti politické exekuci nelze vznést žalobu dle § 36 čís. 3 ex. ř.

(Rozh. ze dne 22. srpna 1922, R I 912/22.)

Proti politické exekuci, vedené berním úřadem pro dlužné daně, vznesl dlužník žalobu, již domáhal se zrušení exekuce, ježto vymáhaný nárok zanikl. Procesní soud prvé stolice žalobu zamítl pro nedostatek aktivní legitimace. Odvolací soud zrušil napadený rozsudek i s předchozím řízením a žalobu odmítl. **Důvody:** Žaloba podána jest jako žaloba opoziční a z obsahu jejího lze vyčísti tolik, že vedena byla proti pozůstalosti po zesnulé Aloisii J-ové pro dlužné daně exekuce admi-

nistrativní a že trvá berní úřad na výkonu exekučním, ač bylo žalobci závazně prohlášeno, že se s výkonem exekuce počká. Žalobce patrně na zřeteli má předpis § 36 čís. 3 ex. ř. Předpis tento však předpokládá exekuci soudní a nikoliv administrativní a z ustanovení § 35 odstavec druhý věty druhé plyne, že i při exekuci soudní lze námitky, spočívající na skutečnostech rušících nebo stavících nárok uplatňovati pouze u onoho administrativního úřadu, který vydal exekuční titul. Z toho vyplývá, že k uplatňování žalobní námitky není pořad právní dopuštěn a vymyká se z působnosti soudu, aby obíral se takovými námitkami, které dlužno vznésti pouze u úřadu správního. Proto jest stížnost, domáhající se projednávání rozepře, neodůvodněna. Ovšem ale usnesení prvního soudce, které svým konečným výsledkem vyhovuje, jest formálně vadným a zmatečným. Nehledě ani k tomu, že první soudce nesprávně žalobu »zamítá« usnesením pro nedostatek aktivní legitimace — které jest povahy meritální — kdežto citace § 6 c. ř. s. v důvodech poukazuje na nedostatek procesní způsobilosti — měla býti žaloba pro nepřípustnost pořadu práva odmítnuta (§§ 42 j. n., 240 poslední odstavec, 477 číslo 6 a 478 odstavec první c. ř. s.).

Nejvyšší soud nevyhověl rekursu.

Důvody:

Soud rekursní uvádí správně ve svém rozhodnutí, že stěžovatel měl na mysli žalobu dle § 36 čís. 3 ex. ř., neboť dle obsahu jejího domáhá se vlastně toho, by po provedeném zájmu věci byla povolena a nařízená již exekuce prodejem jich prohlášena za nepřípustnou z důvodu, že mu berní úřad zaručil, že s exekucí posečká — až do urovnání věci. Skutečností, vymáhaný nárok rušících nebo stavících ve smyslu § 35 ex. ř., žalobce neuplatňuje a poukaz rekursního soudu na příslušnost správního úřadu k rozhodnutí o takových námitkách (§ 35 odstavec druhý ex. ř.) není tedy na místě. Kdyby byla exekuce povolena soudem, nebylo by zajisté na závadu, by žaloba stěžovatele vznesena nebyla u soudu, dle § 36 ex. ř. příslušného, i když by se povolení exekuce zakládalo na některém z exekučních titulů v § 1 čís. 10—12 označených, neboť výlučný předpis § 35 odstavec druhý ex. ř. platí jen pro námitky směřující proti nároku. V tomto případě však exekuce, již stěžovatel žalobou odporuje, nebyla soudem vůbec povolena, důsledkem čehož také ani žaloba dle § 36 čís. 3 ex. ř. na soud vznesena býti nemůže.

Čís. 1790.

Ustanovení § 527, odstavec druhý, c. ř. s. platí též v řízení konkursním a vyrovnávacím.

(Rozh. ze dne 22. srpna 1922, R I 943/22.)

Do usnesení rekursního soudu, jímž zrušeno bylo usnesení vyrovnávacího soudu a jemu uloženo, bez výhrady právomoci, by po provedeném šetření zncvu se usnesl o potvrzení narovnání, vznesena byla stížnost, již rekursní soud odmítl s poukazem k § 527, odstavec druhý, c. ř. s.

Nejvyšší soud nevyhověl rekursu do odmítacího usnesení.